

EUGENIO MONTALE

Falzett szólam

(FALSETTO)

Húsz esztendőd fenyeget, Esterina:
körötted lassan-lassan felgyülemelő,
rózsaszín-szürke felhő.
Érted, és nem riadsz meg.
Elmerülsz majd a ködben,
melyet a szél dühöngve
szaggat, vagy terel össze.
Aztán napbarnítottan és sugárzón
kilépsz a hamuárból,
s figyelmesen kalandok távolába
nézel, akár egy íjas
Diána.

Túllépsz húsz röpke őszön,
múlt tavaszok szőnek-borítanak be,
s lám, érted csendül egy jel
az elíziumi mezőkön.
Ne érjen úgy egyetlen
hang sem, mint koccanó
tört korsóé! Kivánom,
hogyan fenséges csengettyű-játék
köszöntsön.

Nincs benned félsz a kétes holnapoktól.
Kecsesen elnyúlsz
a só csillámu sziklán,
s hosszan sütkérezel.
Szendergő gyík csupasz kő
lapján: így heverészel,
s az ifjú kor a csapdád,
a fűszál-hurok egy gyermek kezében.
A vízből merítesz erőt, a víz edz,

benne magadra ismersz és megújulsz:
mint algára, kavicsra gondolunk rád,
mint vízi lényre,
akin tengersó nem tapad meg,
és még tisztább a partra lépve.

Igazad van! Minek zavarnád
kételyekkel a mosolygó jelent.
Derűs jókedved parancs a jövőnek,
s ha válladon rándítasz egyet,
sötétlő holnapod
védvárai ledőlnek.
Fölállsz, rálépsz a kis fahídra,
s gyöngyháttérre vetítve képedet,
a morajló örvény felett
végigsétálsz a pallón.
A rezgő deszkalap végén megállsz még,
nagyot kacagsz, s mint akit szél kapott föl,
isteni barátod karjába szökkensz,
s ő vár, hogy megragadjon.

Mi pedig, szárazföldi lények,
megbámulunk a parton.

SZÉNÁSI FERENC fordítása